

tragtes som ret givet, at mit Forslag ikke vil gaa igennem overfor hele Udvalgets Indstilling, og jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved det Spørgsmaal.

Den ærede Ordfører har sikkert misforstaaet, hvad jeg sagde om Formen for Ændringsforslaget vedrørende Fritagelsesbeløbet. Jeg gjorde opmærksom paa, at i Henhold til § 8 i Indkomstskatteloven fritages Indtægter for henholdsvis 800, 700 og 600 Kr., og desuden trækkes der 100 Kr. fra for hvert Barn. Hvis det nu skulde være $\frac{2}{3}$ af de nævnte Beløb + 100 Kr. for hvert Barn, tror jeg, at man kan højere op end tiltækt, der er kun tænkt paa $\frac{2}{3}$ af de 800, 700 og 600 Kr., der staar i første Stykke af § 8. Vi er jo imidlertid enige om, hvorledes det skal forstaas, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at denne Fejl, selv om det er en formel Fejl, er til Stede.

Den ærede Ordfører sagde, at efter Forslaget regnes „Børn“ kun til det 14de Aar, men i Indkomstskatteloven regnes Børn til det 15de Aar, idet der udtrykkelig der staar, at for hvert Barn under 15 Aar skal fradrages 100 Kr.

Jeg glemte før at sige, at jeg meget maa fraraade Ændringsforslaget under Nr. 11, hvorefter Staten skal overtage Halvdelen i Stedet for Trediedelen. Efter de Beregninger, som jeg har foretaget, som dog i øvrigt er noget ufuldstændige, vil de Udgifter, som Kommuner har for Tiden til Enker med Børn, dels gennem Fattigvæsenet og dels gennem Hjælpekasserne, kun være oppe ved 900,000 Kr., maaske 1 Million, og Udgiften efter Loven vil med de Grænser, der er satte, sikkert ikke blive 2 Millioner. Halvdelen vil derfor ligefrem blive en Forretning for Kommunerne. Naar jeg havde foreslaaet $\frac{1}{3}$ og $\frac{2}{3}$, er det, fordi det efter min Mening meget nær passer med de Forhold, der nu er. Den forøgede Byrde bæres af Staten, medens Kommunerne beholder det, de har, maaske faar deres Byrde noget forøget, det er dog ikke nogen stor Forøgelse. Alt det er imidlertid kun Jagementer, som det ikke kan nytte at diskutere længere.

J. Pedersen: Den ærede Ordfører (Piper) kunde ikke forstaa, at jeg gjorde Forskel paa disse Udgifter og Udgifterne til Alderdomsunderstøttelse. Det forekommer mig dog, at der er nogen Forskel. Alderdomsunderstøttelse er en Slags Samfundspension, der er erhvervet ved Arbejde mange Steder i Landet, ikke just i den Kommune, hvor den vedkommende bor.

Der kan derfor være nogen Rimelighed i, at Staten dør yder Halvdelen. Forholdet er anderledes ved de Børn, som her er Tale om. Man kan derfor meget godt blive ved $\frac{1}{3}$ og $\frac{2}{3}$.

Ordføreren (Piper): Jeg er ikke i Stand til at se den Forskel. Er Alderdomsunderstøttelsen en Samfundspension, saa betragter jeg Statens Bidrag i dette Tilfælde som en Overtagelse af den døde Faders Forsørgelsespligt overfor Barnet. Der er derfor god Analogi mellem de 2 Tilfælde.

Jeg tror ikke, at den højtærede Ministers Beregninger vil holde Stik. Efter vort Forslag vil der utvivlsomt komme nogle flere ind under Loven, end hvis det bliver de kommunale Bestyrelser, der skal gøre det vilkaarlige Skøn. Udgiften vil derved sikkert forøges noget. Og Kommunerne er mange Steder saa haardt anspændte, at det ikke gaar an væsentlig at forøge deres Byrder. Indfører vi ny sociale Love, maa det væsentlig blive Staten, der bærer Udgifterne. Jeg skønner derfor ikke rettere, end at det er rigtigt at lægge Halvdelen paa hver af Parterne.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, at hvis man regner med 24,000 Børn — hvad der er betydelig over det Antal Børn, som de Enker har, hvis Indtægt er under 800 Kr. — ifølge Oplysningerne er det 22,000 —, og sætter man gennemsnitligt 80 Kr. for hvert Barn, bliver det knap nok 2 Millioner, hvoraf Staten altsaa skal tage Halvdelen og Kommunen den anden Halvdel. Jeg kan derfor ikke skønne rettere end, at der derved er større Udsigt for Kommunen til en Lettelse end til en Forøgelse af Byrderne.

Ordføreren (Piper): Det Børneantal, som den højtærede Minister nævnedes, vil sikkert ikke naas. En Del af dem maa Kommunen fremdeles forsørge af forskellige Aarsager, og dem kommer Kommunen fuldt ud til at bære Udgiften til. Jeg tror nok, at den højtærede Ministers Beregninger ikke vil holde Stik, og at Kommunerne ikke vil opnaa den antydede Besparelse ved det Forslag, her er fremsat.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 1 til § 1 af *Udvalget* (se Tillæg B.) vedtoges uden Afstemning.